

Effects of Instruction Using a Cooperative Learning Approach Combined with Peer Feedback Technique on the Writing Skills of year-5 secondary school students

Smithi Inpitack^{1*} and Dendow Choolawit²

¹ *Master of Education(Teaching Thai Language), Faculty of Education, Ramkhamhaeng University, Thailand*

² *Field of Teaching Thai Language, Faculty of Education, Ramkhamhaeng University, Thailand*

* *Corresponding author. E-mail: Samithi.i@tpt.ac.th*

ABSTRACT

This research aimed to compare the writing skills in the Thai language subject of Five Year Secondary School Students before and after the implementation of cooperative learning combined with peer feedback techniques. A quasi-experimental design using a one-group pretest–posttest approach was employed. The population consisted of 288 Five Year Secondary students from 8 classes in a school in Bangkok during the second semester of the academic year 2024. Purposive sampling was used to select one class comprising 38 students. Data were collected using an essay-type writing test and a writing assessment rubric, which demonstrated a content validity of 0.89, a reliability coefficient of 0.81, a difficulty index of 0.63, and a discrimination index of 0.31. The experimental treatment consisted of six learning plans—each implemented in a single 55-minute session. These lesson plans were evaluated and found to be highly appropriate, achieving an average quality score of 4.64. Additionally, The results indicated that students who received instruction through cooperative learning with peer feedback scored significantly higher in their writing skills after the intervention compared to before, at the 0.05 significance level.

Keywords: Writing skills, Cooperative learning, Peer feedback, , Five Year Secondary School Students

ผลของการสอนโดยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อน ที่มีต่อทักษะการเขียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

สมิทธิ อินทร์พิทักษ์^{1*} และ เต๋นดาว ชลวิทย์²

¹ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ประเทศไทย

² สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ประเทศไทย

* Corresponding author. E-mail: Smithi.i@tpt.ac.th

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนในรายวิชาภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อน การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (quasi-experimental research design) แบบ The One-Group Pretest-Posttest Design ประชากรกลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร จำนวน 8 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 288 คนที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 โดยใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียนจำนวน 38 คน เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบทดสอบวัดทักษะการเขียนเป็นแบบอัตนัยจำนวน 1 ข้อและเกณฑ์การประเมินทักษะการเขียน ซึ่งมีค่าความตรงเชิงเนื้อหา ซึ่งมีค่าความสอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการที่ต้องการวัดอยู่ที่ 0.89 ค่าความเชื่อมั่น คือ 0.81 ค่าความยาก คือ 0.63 ค่าอำนาจจำแนก คือ 0.31 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แผนการจัดการเรียนรู้กับการสอนโดยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อน จำนวน 6 แผนการเรียนรู้ แผนละ 1 คาบ คาบละ 55 นาที มีคุณภาพในระดับ เหมาะสมมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 4.64 วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบค่าสำคัญของความแตกต่างโดยใช้สถิติทดสอบ t-test ผลการศึกษา พบว่า นักเรียน ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อน มีคะแนนเฉลี่ยของทักษะการเขียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ: ทักษะการเขียน, การเรียนรู้แบบร่วมมือ, การให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อน, นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

บทนำ

การสื่อสารมีความสำคัญของการดำเนินชีวิต ทั้งในแง่ของการแลกเปลี่ยนความคิด การสร้างความเข้าใจร่วมกัน การสื่อสารมีหลายรูปแบบ หนึ่งในรูปแบบของการสื่อสารคือ การเขียน เพราะนอกจากจะช่วยให้มนุษย์สามารถบันทึกความคิด ความรู้สึก และประสบการณ์ของตนไว้ได้อย่างยาวนานแล้ว ยังช่วยส่งต่อความรู้และภูมิปัญญาไปยังคนรุ่นต่อไปได้

การเขียน คือ การถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และประสบการณ์ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร ตัวหนังสือที่เขียนออกมาจะเป็นเครื่องหมายที่ใช้แทนเสียงพูด การเขียนมีความสำคัญต่อมนุษย์เป็นอย่างยิ่งเพราะการเขียนเป็นการสื่อสารที่ช่วยให้มนุษย์สามารถเก็บรักษาและถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารต่างๆ ได้นานกว่าทักษะการส่งสารอื่นๆ (คณะกรรมการวิชา

ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ศูนย์วิชาบูรณาการ หมวดวิชาศึกษาทั่วไป, 2549) การเขียนเป็นสัญลักษณ์ที่แทนเสียงพูด และเชื่อมโยงความคิดของผู้เขียนกับผู้อ่านให้เข้าถึงกันได้ แม้จะอยู่ต่างสถานที่ ต่างเวลา ต่างยุคสมัย การเขียนให้ประสบผลสำเร็จ หรือสามารถถ่ายทอดสาระสำคัญไปยังผู้อ่านได้อย่างชัดเจนและตรงจุดนั้น ผู้เขียนจำเป็นต้องมีทักษะที่ดี การเลือกใช้คำ การจัดโครงสร้างเนื้อหา เชื่อมโยงเหตุและผลที่ชัดเจน ล้วนเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้การสื่อสารผ่านตัวอักษรเกิดประสิทธิผล

ปัจจุบันการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาได้ระบุให้วิชาภาษาไทยมีสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ทั้งหมด 5 สาระ และ 5 มาตรฐานการเรียนรู้ ซึ่งหนึ่งในนั้นคือทักษะเกี่ยวกับการเขียน ดังนี้ มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ เขียนย่อความและเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ แม้ว่ากระทรวงศึกษาธิการจะตระหนักถึงความสำคัญของการเขียน โดยจัดให้การเขียนเป็นหนึ่งในมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่นักเรียนทุกคนต้องผ่านตัวชี้วัดด้านการเขียนเพื่อสำเร็จการศึกษา แต่ผลลัพธ์กลับสะท้อนถึงความท้าทายที่ยังต้องการการแก้ไขอย่างเร่งด่วน จากการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ที่จัดขึ้นเพื่อประเมินความรู้และความคิดรวบยอดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในวิชาภาษาไทย พบว่าคะแนนเฉลี่ยระดับชาติในส่วนของงานเขียนอยู่ที่ 52.61 คะแนน แม้คะแนนดังกล่าวจะเกินครึ่ง แต่ก็สะท้อนถึงความท้าทายที่สำคัญที่ต้องได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน เมื่อพิจารณาว่าทักษะทางการเขียนนั้นเป็นหัวใจสำคัญของการสื่อสารในภาษาประจำชาติ

ปัญหาดังกล่าวสะท้อนถึงช่องว่างระหว่างความคาดหวังตามมาตรฐานการศึกษากับความสามารถที่แท้จริงของผู้เรียน หากนักเรียนส่วนใหญ่ยังขาดความสามารถทางการเขียน อาจส่งผลกระทบต่อความสามารถในการสื่อสารในระดับปัจเจก แต่ยังขัดขวางศักยภาพในการพัฒนาสังคมและประเทศในระยะยาวเพราะการทำงานหรือการศึกษาย่อมใช้ความสามารถทางการเขียนเป็นส่วนสำคัญ

การพัฒนาความสามารถทางการเขียนจึงไม่ใช่เพียงหน้าที่ของครูผู้สอน แต่เป็นความรับผิดชอบร่วมกันของทุกฝ่ายในระบบการศึกษา ที่ต้องร่วมกันค้นหาวิธีการใหม่ ๆ เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่ช่วยยกระดับความสามารถในการเขียนของผู้เรียนให้ดีขึ้น

การเรียนรู้แบบร่วมมือคือกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนทำงานร่วมกันในกลุ่มย่อยเพื่อบรรลุเป้าหมายการเรียนรู้ร่วมกัน การเรียนรู้ลักษณะนี้มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการทำงานร่วมกันเพื่อบรรลุเป้าหมายการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ โดยมุ่งเน้นการมีปฏิสัมพันธ์เชิงสร้างสรรค์ การแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็น และการสนับสนุนซึ่งกันและกัน ทั้งนี้ การเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยส่งเสริมทักษะการทำงานเป็นทีม การแก้ปัญหา และการพัฒนาความสัมพันธ์ที่ดีในกลุ่มผู้เรียน Natalie B. Milman และ Clare R. Kilbane (2013)

การเรียนรู้แบบร่วมมือมีการวางแผน (PLANNING STEPS) ในการจัดการเรียนรู้ 3 ประการดังนี้ ประการแรกคือ กำหนดเป้าหมายการเรียนรู้อย่างชัดเจนในรูปแบบ KUD (สิ่งที่ต้องรู้ ต้องเข้าใจ และสามารถทำได้) ประการที่สองคือ พิจารณาและวางแผนขนาดและการจัดกลุ่ม โดยควรจัดกลุ่มไม่เกิน 4-5 คน โดยให้กลุ่มมีความหลากหลายในด้านต่าง ๆ เช่น เพศ

ความสำเร็จหรือผลทางการเรียน และประสบการณ์เดิม และประการที่สามคือ การตรวจสอบว่ากิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือมีองค์ประกอบสำคัญครบถ้วน โดยมีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ดังนี้ ขั้นตอนที่ 1 อธิบายงานที่ต้องทำ อธิบายภารกิจการเรียนรู้ให้ชัดเจนและกระชับ ความชัดเจนเป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้เรียน ขั้นตอนที่ 2 บอกทักษะทางสังคมที่จำเป็นสำหรับงานนั้น ขั้นตอนที่ 3 ติดตามและให้ข้อเสนอแนะต่อแต่ละกลุ่มระหว่างการทำงาน ขั้นตอนที่ 4 แต่ละกลุ่มสรุปผลงาน โดยที่แต่ละกลุ่มสรุปสิ่งที่ทำในบทบาทที่ได้รับมอบหมาย หรือสุ่มเลือกสมาชิกกลุ่มเพื่อนำเสนอ ขั้นตอนที่ 5 ประเมินผลงานของนักเรียน ใช้เกณฑ์ที่กำหนดไว้ล่วงหน้าในการประเมินผลงาน ซึ่งอาจดำเนินการระหว่างหรือหลังบทเรียน และให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการสร้างเกณฑ์หรือแบบประเมิน ขั้นตอนที่ 6 ประเมินกระบวนการกลุ่ม ประเมินความร่วมมือของกลุ่มโดยให้สมาชิกแต่ละคนสะท้อนถึงด้านบวกและด้านลบของกระบวนการทำงานร่วมกัน Estes, T. H., & Mintz, S. L. (2016)

การให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อน เป็นเทคนิคหนึ่งที่จะช่วยสนับสนุนและพัฒนาความรู้แบบร่วมมือ โดยการประเมินโดยเพื่อน (Peer assessment) การให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อน (Peer feedback) หรือการประเมินให้คะแนนโดยเพื่อน (Peer rating) ถือเป็นองค์ประกอบสำคัญในสภาพแวดล้อมการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Kollar & Fischer, 2010)

การให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อน (Peer Feedback) เป็นกระบวนการที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการประเมินหรือให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับผลงานของเพื่อนร่วมชั้น โดยเน้นการเสนอความคิดเห็นที่สร้างสรรค์และเป็นประโยชน์เพื่อปรับปรุงคุณภาพของผลงานนั้นๆ กระบวนการนี้ส่งเสริมการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมและการสะท้อนผลของผู้เรียน โดยอาศัยเกณฑ์ที่ชัดเจนเพื่อประเมินและให้ข้อเสนอแนะที่สร้างสรรค์ (Burke & Pieterick, 2010) โดยมี 3 ขั้นตอนหลัก คือ ขั้นตอนที่ 1 ขั้นตอนก่อนเริ่มกระบวนการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อน ขั้นตอนที่ 2 ขั้นตอนในระหว่างกระบวนการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อน และ ขั้นตอนที่ 3 ขั้นตอนหลังจบกระบวนการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อน Hansen, J. G., & Liu, J. (2003). Min, H. T. (2006). Rollinson, P. (2005).

โดยงานวิจัยงานวิจัยของ Rias Wita Suryani (2019) และ Mohammed A A Farrah (2011) ศึกษาพบว่าวิธีการการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อน มีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียน และช่วยปรับปรุงคุณภาพงานเขียนได้ดีขึ้น ทั้งในแง่ของแนวคิด การจัดโครงสร้าง และการใช้ภาษา ขณะที่งานวิจัยของ สุวิมล รักษ์ธรรม (2018) Pérez-Cañar และ Troya-Sánchez (2019) รวมถึง Yusuf และคณะ (2019) พบว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือมีส่วนช่วยส่งเสริมการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ส่งผลให้ทักษะการเขียนของนักเรียนดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ และเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ร่วมกันในกลุ่มอย่างชัดเจน

การนำวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อนมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ไม่เพียงช่วยพัฒนาทักษะการเขียนของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพเท่านั้น แต่ยังช่วยส่งเสริมการพัฒนาทักษะการคิด การแสดงความคิดเห็น และการทำงานร่วมกัน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการวิเคราะห์งานเขียนของผู้อื่น ฝึกทักษะการสื่อสาร และเรียนรู้ผ่านประสบการณ์จริงในการแก้ไขข้อบกพร่องซึ่งล้วนเป็นทักษะที่สำคัญต่อการใช้ชีวิตในสังคมแห่งอนาคต

ด้วยเหตุผลและความสำคัญที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงนำการวิจัยการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อนพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในรายวิชาภาษาไทยพื้นฐาน ม.5 (ท32102) ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนด้านการเขียน การจัดโครงสร้างงานเขียนอย่างเป็นระบบ การเลือกใช้คำศัพท์อย่างเหมาะสม การสร้างความสอดคล้องของเนื้อหา และสามารถตรวจสอบ แก้ไข และพัฒนาคุณภาพงานเขียนของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ" และเป็นแนวทางเพื่อแก้ปัญหาทักษะการเขียนและการเรียนภาษาไทยแก่ผู้เรียนในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อน

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นแบบกึ่งทดลอง (quasi-experimental research design) โดยเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของ 1 ห้องเรียน จำนวน 38 คน ระหว่างก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อนซึ่งออกแบบการวิจัยแบบ one group pre-test and post-test intervention (Cohen et al., 2018) ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากร กลุ่มตัวอย่าง และผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

1.1 ประชากรที่ใช้ในงานวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 โรงเรียนระดับมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร ทั้งหมด 8 ห้องเรียน จำนวน 288 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ห้อง 3 จำนวน 38 คน ซึ่งได้โดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้กับการสอนโดยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อน วิชาภาษาไทย กลุ่มสาระภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จำนวน 6 แผนการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ แผนละ 1 คาบ คาบละ 55 นาที ใช้เวลา 3 สัปดาห์ ดำเนินการสร้างและหาประสิทธิภาพ ดังนี้

2.1.1 ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษา มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

2.1.2 ศึกษาแนวคิด หลักการ ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ ที่คาดหวัง คำอธิบายรายวิชาของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เพื่อสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ และแบบทดสอบการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อน

2.1.3 ออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะ โดยเพื่อน นำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา และนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ซึ่งรายละเอียดค่าคะแนนมี ดังนี้

5	หมายถึง	มีความเหมาะสมมากที่สุด
4	หมายถึง	มีความเหมาะสมมาก
3	หมายถึง	มีความเหมาะสมปานกลาง
2	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อย
1	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

เกณฑ์พิจารณาผลการประเมินคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้ โดยประเมินจากค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00	หมายถึง	เหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50	หมายถึง	เหมาะสมมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50	หมายถึง	เหมาะสมปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50	หมายถึง	เหมาะสมน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50	หมายถึง	เหมาะสมน้อยที่สุด

ผลการประเมินภาพรวมแผนการจัดการเรียนรู้กับการสอนโดยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อน เหมาะสมมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 4.64 จึงถือว่าแผนการจัดการเรียนรู้สามารถใช้ได้

2.1.4 ปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

2.1.5 จัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้กับการสอนโดยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อน

2.2 แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนวัดทักษะการเขียน และเกณฑ์ให้คะแนนทักษะการเขียน โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อนเป็นข้อสอบอัตนัย จำนวน 1 ข้อ คะแนนเต็ม 12 คะแนน ดำเนินการสร้างและหาประสิทธิภาพ ดังนี้

2.2.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มาตรฐานและตัวชี้วัดการเรียนรู้ วิชาภาษาไทย และเอกสาร แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง วิธีการสร้างและการวัดผลประเมินผล

2.2.2 กำหนดโครงสร้างและรูปแบบของข้อสอบในด้านเนื้อหา ด้านภาษา ด้านความคิด ด้านรูปแบบ สำหรับสร้างแบบวัดทักษะการเขียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยมีลักษณะเป็นแบบทดสอบอัตนัย จำนวน 1 ข้อให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของแผนการเรียนรู้ และนิยามเชิงปฏิบัติการ

2.2.3 นิยามความหมายที่บ่งชี้คุณลักษณะของแต่ละประเด็นการประเมินและกำหนดรูปแบบเพื่อสร้างเกณฑ์การให้คะแนน โดยผู้วิจัยเลือกใช้รูปแบบเกณฑ์การให้คะแนน แบบรูบริค ชนิดแยกองค์ประกอบ พร้อมทั้งกำหนดค่าระดับคุณภาพของเกณฑ์การให้คะแนนเป็น 3 ระดับ ได้แก่ 3 หมายถึง ดี 2 หมายถึง พอใช้ และ 1 หมายถึง ปรับปรุง

2.2.4 กำหนดเกณฑ์แปลความหมายของทักษะการเขียน โดยนำคะแนนที่ได้จากการตรวจให้คะแนนทักษะการเขียน คะแนนเต็ม 12 คะแนนมาหาอันตรภาคชั้นเพื่อกำหนดช่วงคะแนนสำหรับบ่งชี้ระดับคุณภาพของผู้เรียน

2.2.5 นำเสนอแบบวัดทักษะการเขียนนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา และนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจและพิจารณาความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) และนำผลการประเมินจากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญทั้งมาวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างประเด็นการประเมินกับเกณฑ์การให้คะแนนทักษะการเขียนโดยกำหนดคุณภาพตามเกณฑ์ คือมีค่าระหว่าง 0.50 - 1.00 การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาใช้ดัชนี IOC (item objective congruence) โดยมีการกำหนดลักษณะการให้คะแนน คือ

คะแนน (+1) หมายถึง เกณฑ์การตรวจสอบสอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการที่ต้องการวัด

คะแนน (0) หมายถึง ไม่แน่ใจว่าเกณฑ์การตรวจสอบสอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการที่ต้องการวัด

คะแนน (-1) หมายถึง เกณฑ์การตรวจสอบไม่สอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการที่ต้องการวัด

โดยผลการประเมินจากการพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของผู้เชี่ยวชาญอยู่ที่ 0.89

2.3.5 นำแบบวัดทักษะการเขียนไปทดลองใช้ (try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/2 โรงเรียนเดียวกับกลุ่มตัวเอง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 39 คน ที่เคยเรียนเรื่องการเขียนมาแล้ว เพื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดทักษะการเขียนและเกณฑ์การให้คะแนนทักษะการเขียน

2.3.6 ตรวจให้คะแนนคำตอบของแบบวัดทักษะการเขียนเรียงความ ตามเกณฑ์การให้คะแนนทักษะการเขียน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) ของเกณฑ์การให้คะแนนทักษะการเขียน ด้วยการหาความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประเมิน 2 คน (inter - rater reliability) โดยมีผู้ตรวจ 2 คน ได้แก่ ผู้ตรวจคนที่ 1 คือ ผู้วิจัย และผู้ตรวจคนที่ 2 คือ ผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งเป็นครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตรวจให้คะแนนอย่างเป็นอิสระต่อกัน แล้วนำคะแนนมาพิจารณาความสอดคล้องระหว่างผู้ตรวจให้คะแนนด้วยการพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

2.3.7 นำคะแนนที่ได้จากแบบวัดทักษะการเขียนที่ได้จาก ผู้ตรวจคนที่ 1 (ผู้วิจัย) มาตรวจสอบคุณภาพ โดยแบ่งกลุ่มนักเรียนที่เข้าสอบออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ ด้วยการใช้เทคนิค 25% ของจำนวนนักเรียนที่เข้าสอบ เพื่อคำนวณหาค่าดัชนี ความยาก (degree of difficulty) และค่าดัชนีอำนาจจำแนก (power of discrimination) แล้วพิจารณาคุณภาพของข้อสอบ โดยยอมรับคุณภาพของค่าดัชนีความยาก (PE) ระหว่าง 0.20 - 0.80 ค่าดัชนีอำนาจจำแนก (D) ระหว่าง 0.20 - 1.00 (มนตรี วงษ์สะพาน, 2563, น. 251 - 252) ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า มีค่าความยาก (PE) คือ 0.63 และมีค่าดัชนีอำนาจจำแนก (D) คือ 0.31 แสดงว่า แบบวัดทักษะการเขียน มีคุณภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด สามารถนำไปใช้เก็บข้อมูลการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างได้ (รายละเอียดปรากฏในภาคผนวก ง, น. 296)

2.3.8 นำแบบวัดทักษะการเขียนมาคำนวณหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) ด้วยการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) โดยกำหนดเกณฑ์ยอมรับคุณภาพที่ 0.7 ขึ้นไป (มนตรี วงษ์สะพาน, 2563, น. 254) ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (α) เท่ากับ 0.896 แสดงว่า แบบวัด

ความสามารถการเขียนเรียงความมีความเชื่อมั่นตามเกณฑ์ที่กำหนด สามารถนำไปใช้ เก็บข้อมูลการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างได้ (รายละเอียดปรากฏในภาคผนวก ง, น. 296)

2.3.9 นำผลการพิจารณาคุณภาพของเกณฑ์การให้คะแนนทักษะการเขียน แบบรูปบริค ชนิดแยกองค์ประกอบและแบบวัดทักษะการเขียนเสนอต่อ อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาความเหมาะสมอีกครั้ง พบว่าอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เห็นชอบ ผู้วิจัยจึงนำไปใช้เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

3. สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อน มีทักษะการเขียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

4.1 ดำเนินการทดสอบก่อนเรียนวัดความสามารถในการอ่านจับใจความสำคัญกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง มีลักษณะข้อสอบแบบอัตนัย จำนวน 1 ข้อ

4.2 ดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อน จำนวน 6 แผนการจัดการเรียนรู้ 6 คาบเรียน (55 นาที)

4.3 เมื่อจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้ออกแบบไว้ ดำเนินการทดสอบหลังเรียนเพื่อวัดทักษะการเขียน จำนวน 1 ข้อ

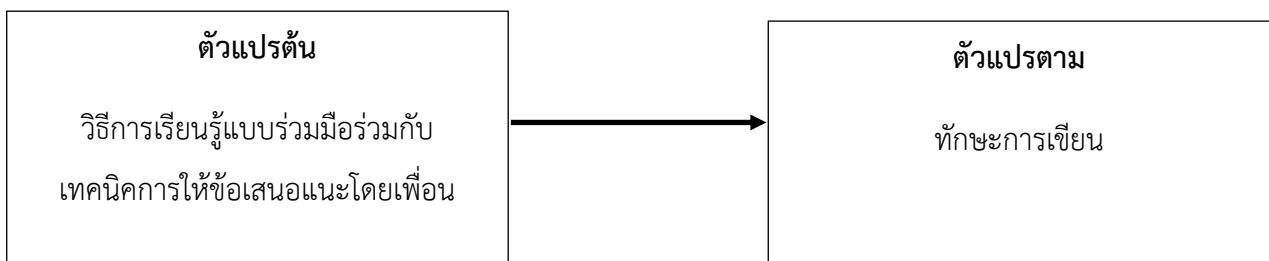
4.4 นำผลคะแนนวัดทักษะการเขียนมาวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติ

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

เปรียบเทียบทักษะการเขียนแสดงความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อน โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และ t-test (Dependent Samples)

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยทำการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมและเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อน เพื่อนำมาใช้ในการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียน ในรายวิชาภาษาไทยพื้นฐาน มัธยมศึกษาปีที่ 5 รายละเอียดดังภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัย พบว่า

ผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนในรายวิชาภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อน

หลังจากผู้วิจัยดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อน ทั้งสิ้น จำนวน 6 แผนการจัดการเรียนรู้ รวม 6 คาบ ผู้วิจัยได้ทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบประเภทอัตนัย จำนวน 1 ข้อ เรื่อง แสดงความคิดเห็นจากการอ่านบทความ จากนั้นนำมาวัดและประเมินผล ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบทักษะการเขียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อน

การทดสอบ	ก่อนเรียน		หลังเรียน		t (37)	P
	M	SD	M	SD		
ทักษะการเขียนแสดงความคิดเห็น	6.47	1.59	8.71	1.47	15.10	000*

หมายเหตุ *P < .05

ผลการวิจัยพบว่า

จากตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการเขียนก่อนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เท่ากับ 6.47 และค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการเขียนหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อน เท่ากับ 8.71 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน แสดงให้เห็นว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผล

ผลการศึกษาเปรียบเทียบทักษะการเขียนในรายวิชาภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อนพบว่า นักเรียนมีทักษะการเขียนหลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ทั้งนี้จากการศึกษาพบว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อน มีผลทำให้ทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงขึ้นจาก 6.47 เป็น 8.71 ซึ่งแสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพที่ชัดเจนของวิธีการนี้ในการส่งเสริมทักษะการเขียนของนักเรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการแสดงความคิดเห็นจากการอ่านบทความที่นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการเขียนแสดงความคิดเห็นได้ดีขึ้น

ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในระดับประเทศและระดับนานาชาติ โดยเฉพาะงานวิจัยของ Rias Wita Suryani ซึ่งศึกษาเรื่องการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อน (Peer Feedback) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาและพบว่า นักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะจากเพื่อนมีพัฒนาการในการเขียนที่สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับข้อเสนอแนะจากครู เนื่องจากนักเรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่มเพื่อน มีโอกาสได้อ่านและวิจารณ์ผลงานของเพื่อน ทำให้เกิดการเรียนรู้และนำมาปรับปรุงงานเขียนของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ แม้จะพบข้อจำกัดด้านความแม่นยำทางไวยากรณ์บ้าง แต่ในภาพรวมก็แสดงผลลัพธ์ที่ดีในการพัฒนาทักษะการเขียน

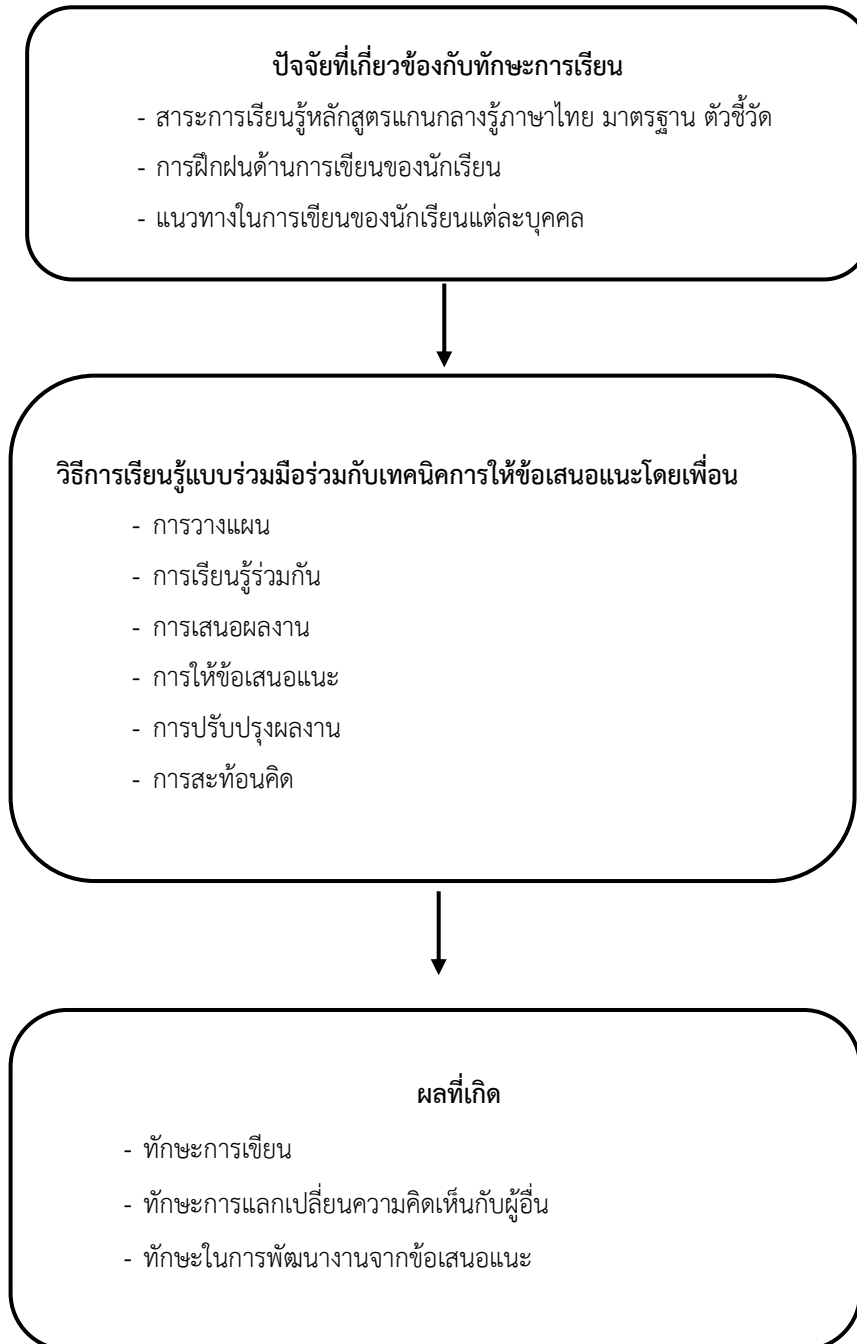
งานวิจัยของ Mohammed A A Farrah ยังแสดงให้เห็นถึงผลดีของการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อนในระดับอุดมศึกษา ซึ่งมีวัยใกล้เคียงกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 สามารถพัฒนาทักษะทางการเขียน รวมถึงแนวคิดในการเขียนได้ดีขึ้น มีแรงจูงใจในการเขียนเพิ่มขึ้น และมีมุมมองเชิงบวกต่อกระบวนการเขียนและการให้ข้อเสนอแนะระหว่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับข้อสรุปที่ว่า การมีปฏิสัมพันธ์ในการเรียนรู้แบบร่วมมือและการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกระบวนการ Peer Feedback ช่วยเสริมสร้างและพัฒนาทักษะการเขียนของผู้เรียนได้

นอกจากนี้ ยังพบว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) มีผลอย่างชัดเจนในการพัฒนาทักษะการเขียน ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ สุวิมล รักษธรรม ที่ระบุว่าด้วยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ ช่วยให้นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีทักษะการเขียนที่ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ อีกทั้งยังเกิดความพึงพอใจในการทำงานกลุ่มสูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยต่างประเทศ เช่น งานวิจัยของ Pérez-Cañar และ Troya-Sánchez รวมถึง Yusuf และคณะ ที่พบว่ากระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการเขียนในด้านการจัดโครงสร้างการเขียนที่ชัดเจนและการใช้ภาษาอย่างถูกต้องได้ดีขึ้น เนื่องจากนักเรียนมีโอกาสในการทำงานกลุ่มอย่างใกล้ชิด ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเรียนรู้ซึ่งกันและกัน

จากแนวคิดทฤษฎีของ Kollar และ Fischer (2010) ยังสนับสนุนว่าการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อน หรือ Peer Feedback คือกิจกรรมที่สำคัญในกระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือ เนื่องจากกระบวนการนี้ช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ร่วมกันผ่านการให้ความคิดเห็นเชิงวิพากษ์และวิเคราะห์ผลงานของเพื่อน ซึ่งตรงกับการศึกษาของ Chang, Tseng & Lou (2012) ที่กล่าวว่า การให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อนเปิดโอกาสให้นักเรียนสังเกต เปรียบเทียบ และปรับปรุงคุณภาพของงานเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ดังนั้น ผลการวิจัยนี้จึงแสดงให้เห็นอย่างว่าการบูรณาการวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อน เป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา วิธีการหนึ่งที่สามารถเพิ่มศักยภาพในการเรียนรู้และนำมาใช้เป็นตัวเลือกหนึ่งในการจัดการเรียนรู้ต่อไป

องค์ความรู้ใหม่

ภาพที่ 2 องค์ความรู้ใหม่

จากภาพที่ 2 การพัฒนาทักษะการเขียนควรคำนึงถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง อาทิ สาระการเรียนรู้หลักภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 หลักสูตรสถานศึกษา การฝึกฝนการเขียน แนวทางในการเขียนของนักเรียนแต่ละบุคคล เมื่อพิจารณาปัจจัยที่กล่าวมาข้างต้น จะช่วยทำให้ออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้สอดคล้องกับวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อน ซึ่งเป็นวิธีการเรียนรู้ที่ช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการเขียนผ่านการวางแผนงาน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การเสนอผลงาน และการปรับปรุงจากข้อเสนอแนะของเพื่อน นอกจากนี้ยังเสริมสร้างทักษะการสื่อสาร ทักษะการรับฟังความคิดเห็นผู้อื่น และฝึกฝนกระบวนการคิด ทำให้นักเรียนสามารถปรับปรุงคุณภาพงานเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

สรุปผลการวิจัย

การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อนที่มีต่อทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า คะแนนเฉลี่ยในทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อน นักเรียนมีคะแนนสูงกว่าก่อนการทดลอง มีขั้นตอนและกระบวนการทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ เนื่องจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้ให้นักเรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้อย่างเป็นขั้นตอน ได้ฝึกเขียนและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่มร่วมกัน โดยนักเรียนได้เสนอผลงานรับฟังคำแนะนำจากเพื่อน และนำข้อเสนอแนะที่ได้รับมาปรับปรุงแก้ไขงานเขียนของตนเองให้ดียิ่งขึ้น กระบวนการนี้ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในจุดแข็งและจุดอ่อนของงานเขียน และสามารถนำข้อเสนอแนะที่ได้รับไปพัฒนางานเขียนของตนส่งผลให้ทักษะการเขียนของนักเรียนพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรส่งเสริมให้ครูนำแนวทางการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อนไปใช้ในการพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียน เพื่อเป็นแนวทางหนึ่งในการพัฒนาทักษะการเขียน

1.2 ครูผู้สอนนำแนวทางการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อนไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้ได้ทุกระดับชั้น และใช้ในรายวิชาอื่น ๆ

1.3 ควรมีการจัดอบรมเชิงปฏิบัติการให้กับครูภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษา เพื่อสร้างความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อน และแนวทางการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อนำไปใช้ในห้องเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ข้อเสนอแนะด้านการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อนทดลองกับนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ เพื่อพัฒนาทักษะการเขียน

2.2 ควรศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพของเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อนกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยครู เพื่อให้เห็นภาพของผลลัพธ์การเรียนรู้ที่ชัดเจนยิ่งขึ้น

2.3 ควรศึกษาเปรียบเทียบผลของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับเทคนิคการให้ข้อเสนอแนะโดยเพื่อนกับวิธีการสอนร่วมกับเทคนิคอื่น ๆ

2.4 ควรมีการศึกษาวิจัยระยะยาว (longitudinal research) เพื่อติดตามความคงทนในการเรียนรู้อ่านและทักษะการเขียนของผู้เรียน

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2541). *คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย*. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. กองวิจัยทางการศึกษา. (2545). *การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การ.
- กิตติชัย พินโน, อมรชัย คชกิจโกศล และคณะ. (2553). *ภาษากับการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- คณะกรรมการวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ศูนย์วิชาบูรณาการ หมดวิชาภาษาไทย. (2556). *ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร* (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และวีรวัฒน์ อินทรพร. (2558). *ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร* (พิมพ์ครั้งที่ 2). นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ดวงใจ ไทยอุบุญ. (2554). *ทักษะการเขียนภาษาไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์. (2540). *ภาษากับการสื่อสาร*. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุวิมล รัชชธรรม. (2561). *ผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือต่อทักษะการเขียนย่อความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Brandon, L., & Brandon, K. (2016). *Paragraphs and essays: With integrated readings* (13th ed.). Cengage Learning.
- Brown, L. (2014). *How to write anything: A complete guide* (1st ed.). W. W. Norton & Company.
- Burke, D., & Pieterick, J. (2010). *Giving students effective written feedback*. McGraw-Hill Education (UK).
- Chang, C. C., Tseng, K. H., & Lou, S. J. (2012). *A comparative analysis of the consistency and difference among teacher-assessment, student self-assessment and peer-assessment in a Web-based portfolio assessment environment for high school students*. *Computers & Education*, 58(1), 303–320.
- Cohen, L., Manion, L., & Morrison, K. (2018). *Research Methods in Education* (8th ed.). London: Routledge.
- Creswell, J. W., & Guetterman, T. C. (2019). *Educational Research: Planning, Conducting, and Evaluating Quantitative and Qualitative Research* (6th ed.). New York: Pearson Education.
- Estes, T. H., Mintz, S. L., & Gunter, M. A. (2015). *Instruction: A models approach* (7th ed.). Pearson.
- Farrar, M. A. A. (2012). *The impact of peer feedback on improving the writing skills among Hebron University students*. *An-Najah University Journal for Research (Humanities)*, 26(1), 1801–1841.
- Goodyear, P. (2001). *Effective networked learning in higher education: Notes and guidelines* (Deliverable 9). Bristol, UK: Joint Information Systems Committee (JISC).
- Hansen, J. G., & Liu, J. (2005). *Guiding principles for effective peer response*. *ELT Journal*, 59(1), 31–38. <https://doi.org/10.1093/elt/cci004>

- Kollar, I., & Fischer, F. (2010). *Peer assessment as collaborative learning: A cognitive perspective*. *Learning and Instruction*, 20(4), 344–348.
- Min, H. T. (2006). *The effects of trained peer review on EFL students' revision types and writing quality*. *Journal of Second Language Writing*, 15(2), 118–141. <https://doi.org/10.1016/j.jslw.2006.01.003>
- Pérez-Cañar, J. S., & Troya-Sánchez, M. E. (2019). The effectiveness of cooperative learning on EFL first-year high school students' writing skills. *Journal of English Language Teaching and Linguistics*, 4(1), 1–16.
- Raimes, A., & Miller-Cochran, S. K. (2016). *Keys for writers* (8th ed.). Boston, MA: Cengage Learning.
- Robson, C., & McCartan, K. (2016). *Real World Research: A Resource for Users of Social Research Methods in Applied Settings* (4th ed.). London: John Wiley & Sons.
- Rollinson, P. (2005). Using peer feedback in the ESL writing class. *ELT Journal*, 59(1), 23–30. <https://doi.org/10.1093/elt/cci003>
- Sackstein, S. (2017). *Peer feedback in the classroom: Empowering students to be the experts*. Alexandria, VA: ASCD.
- Salkind, N. J. (2017). *Statistics for people who (think about) hate statistics* (6th ed.). London: SAGE Publications.
- Suryani, R. W., Rozimela, Y., & Anwar, D. (2020). Investigating the effect of peer feedback on students' writing skill. In *Proceedings of the Eighth International Conference on Languages and Arts (ICLA-2019)* (pp. 176–178). Atlantis Press. <https://doi.org/10.2991/assehr.k.200819.034>
- Thomas, G. (2017). *How to do your research project: A guide for students* (3rd ed.). London: SAGE Publications.
- Yusuf, Q., Jusoh, Z., & Yusuf, Y. Q. (2019). Cooperative learning strategies to enhance writing skills among ninth grade students in a secondary school in Kuala Lumpur. *International Journal of Instruction*, 12(1), 1399–1412.